

FOTOGRAFERINGEN

Allegretto A-dur

Gammal melodi

Skön Fi - na gick i lun den grön å
 tänk - te på sin Sven. Han ha - de loft na
 ett por - trätt, ho' ho - nom ett i - gen, för
 kär - le - ken i brös - te' brann, se'n förs - ta gång di
 såg var - ann. Fad - de - ral - la lad - de - rad - de
 ral - la - la - la, fad - de - rad - de ral - la - la.

Å dristelig di arm i arm te fotografen klev
 in på kontoret, där han satt å plitade å skrev.
 Men Sven blev ståendes så blyg, mens Fina snöt sej i förklädstyg.

Men Fina först fick mål i mun' å ga' ett rent beske':
 "Ja, vill ta' å mej nu på stun', å Sven han vill så mä,
 å blir dä första riktigt bra, så vill vi nog ett dussin ha!"

Så satte han dom på en bänk, helt nära te varann.
 Å såpa Finas anlet sken, å Svens va likadant.
 De glodde som kaniner två att riktigt bra porträttet få.

Sen kröp han in uti ett skåp å bad dem sitta stilla,
 å tänka på sin gröna lund å lite' mera till.
 Men bäst han skulle knäppa te satt Fina uti Svenses knä.

Nu är historien redan slut å glömd för länge se'n.
 Ett år därefter tror ja' visst blev Fina gift med Sven.
 I gröna lunden tiden gått, men Fina nog sitt dussin fått.

Lars Bondeson